



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXIV. Peccata venialia sui multiplicatione, seu collectione,
numquam efficiunt unum mortale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

ferant, dum parum curant earum observantiam, nec serio emendare volunt eas passim violandi consuetudinem, eò quòd sub mortali non obligent. Neque enim solus earum contemptus formalis & expressus lethalis est, sed & interpretativus, uti colligitur ex S. Bernardo Corollario 1. laudato, & à simili ostenditur ex eo quòd non sola Dei tentatio formalis & expressa, sed & interpretativa lethalis sit.

218 Secunda ratio petitur ex verbis supra laudatis D. Dionysii Carthusiani: quia licet ea quæ Regula præscribit, extra substantiam votorum, non ita sint de necessitate præcepti, quòd statim mortaliter peccent; qui in aliquorum fuerint negligentes; verùntamen consuetudo excedendi, seu assiduitas delinquendi in istis, & non curare, nec emendare, non potest à mortali excusari peccato.

219 Tertia ratio est, quia Religiosi tam parvam habentes curam observantiæ regularum suarum, valde perniciosi sunt religioni suæ: utpote non custodientes castrum religionis suæ, sed illud proderentes per malum exemplum suum. Videri potest S. Bernardus serm. 3. in dedic. Eccles. ubi tria salutis pericula describit in Religiosis non custodientibus castrum religionis. Primum est in proditoribus illius, sive imminuere conantibus Ordinis disciplinam... Secundum in deferentibus illud. Tertium (inquit) periculum breviter dico... quid prodest si nec proderet castrum, nec relinquere velis, sed segnis & desidiosus in eo permaneat, &c.

CAPUT XXIV.

Peccata venialia sui multiplicatione, seu collectione, nunquam efficiunt unum mortale.

220 Peccata venialia disponere ad mortalia, visum est cap. præcedenti. Quæritur jam, an ex multis venialibus collectivè sumptis aliquando efficiatur unum mortale? Subtilis Neotericus disp. 9. de peccat. dub. 4. resol. 5. affirmat. Sed negativa omnium est penè Doctorum, nominatim S. Thomæ 1. 2. q. 88. a. 4. ubi dicit, tripliciter fieri posse, quòd veniale fiat mortale: Uno modo sic quòd idem actus numero, sit peccatum veniale, & postea mortale. Et hoc esse non potest... Alio modo potest intelligi, ut id quòd est veniale ex genere suo, per accidens fiat mortale, per adjunctam utique circumstantiam aliquam, transferentem ipsum ad alteram speciem. Et hoc possibile esse dicit, prout & nos diximus cap. præcedenti. Tertio, ita quòd multa peccata venialia constituant unum mortale, sic quòd ex multis venialibus integraliter constituatur unum peccatum mortale. Et hoc absolutè & simpliciter, absque ulla exceptione, vel limitatione pronuntiat impossibile: Non enim omnia venialia de mundo possunt habere tantum de reatu, quantum unum mortale; eò quòd utique 1.º. peccatum mortale & veniale dif-

Tom. I.

ferant in infinitum, uti dicit in argumento, sed contra. 2.º. voluntas peccandi venialiter non præferat creaturam Deo, uti voluntas peccandi mortaliter. Peccatum autem mortale principaliter consistit in tali actu voluntatis; 3.º. peccatum mortale & veniale diversi sunt generis & ordinis; veniale ordinis inferioris, mortale ordinis superioris. Entia verò inferioris ordinis, solà sui multiplicatione, nunquam transeunt ad superiorem ordinem, v. g. accidentia ad ordinem substantiæ, inanimata ad ordinem animatorum, corporalia ad ordinem spiritualium, &c. Sed hac de re plura ad septimum Decalogi præceptum, ubi dissolventur argumenta in contrarium.

CAPUT XXV.

Ad hoc ut peccata actualia in seipsis imputentur, esse debent voluntaria & libera voluntate & libertate actuali, seu personali; non necessario tamen directe & in se; sed sufficit quòd voluntaria & libera sint in causa.

AD hoc ut peccata actualia in seipsis imputentur, non sufficere quòd voluntaria sint voluntate originali Protoparentis hominum, sed ea esse debere voluntaria voluntate actuali, seu personali, Ecclesia jam declaravit, dum per Alexandrum VIII. propositionem hanc damnavit: In statu natura lapsæ ad peccatum mortale & demeritum, sufficit illa voluntas, quæ voluntarium & liberum fuit in causa, peccato originali, & voluntate Adami peccantis. Et ratio est 1.º. quia ad peccandum actualiter & personaliter requiritur voluntarium proportionatum, actuale scilicet & personale, uti docent S. Augustinus 1. de duabus animabus cap. 11. his verbis: Nec peccatum, nec rectè factum (actuale) imputari cuiquam justè potest, qui nihil fecerit propria voluntate. Et S. Thomas in 1. dist. 3. q. 1. a. 2. Oportet quòd secundum hoc quòd aliquid rationem culpe habet, secundum hoc ratio voluntarii in eo reperitur... Unde ad culpam persone requiritur voluntas persona.

2.º. quia si ad peccatum actuale sufficeret voluntarium originale, consecutaria foret propositio à tribus Summis Pontificibus damnata: Ad rationem & definitionem peccati (actualis) non pertinet voluntarium (actuale) nec definitionis questio est, sed causa & originis, utrum omne peccatum debeat esse voluntarium. Quæ profectò justè damnata fuit, quia aliàs pravi concupiscentiæ motus, quibus homo personaliter non consentit, ad culpam imputarentur, contra Tridentinum sess. 5. can. 5. phreneticis quoque & amentibus à nativitate, imputarentur quæcumque peccata faciunt, saltem contra jus naturale; imò & amentia ipsa. Cum omnia ista (utpote peccati originalis effectus) voluntaria sint originaliter in Adamo.

His tamèn non obstantibus, vera est pars